

7) Domácí pohoda, plná planých neštovic

„Haló, haló. Hrozně špatně vás slyším. Kdo? Jirka... aha, osypal se. Ano. Ano, já se tam zastavím a vyzvednu si ho. Jo. Dobře. Na shledanou.“

Kolegyně v práci na mě pohlédly. Těžko říci, jestli soucitně nebo rezignovaně. Vlastně jsem tenhle měsíc dosáhla rekordu. Bez jednoho dne plné čtyři týdny na pracovišti.

„Tak co? Jesle?“

„Jo. Jirka dostal plané neštovice.“

„To se dalo čekat. Ty jsou snad nejnakažlivější. Ale aspoň to budete mít za sebou.“

Občas bych si přála mít hroší kůži a nevnímat, jaké trable působím svému okolí. Nemyslet na rozdělanou práci, která se díky nemocím protahuje z měsíce do měsíce. Nevzpomínat si na naši mzdovou účetní, která mě musí mít za mou kolísavou nepřítomnost plné zuby, chci říci plné ruce při počítání. Kdepak, matka s malými dětmi není pro pracoviště žádné terno.

Tak proč chodí matky do práce? Protože je: za prvé chrání zákon a není možné je vyhodit, za druhé přinesou do rodiny druhý plat (doufám, že za to nesklízejí všude poloironický úsměv, jako já od táty), za třetí nalézají ve své práci protiváhu k zátěži v domácnosti.

Nevěříte? Tak pojdte se mnou a já vám pootevřu dvířka svého domova, momentálně plného planých neštovic. Tak už vidíte to neviditelné břemeno, k němuž je žena doma zapřažená? Já vím, není vidět, ale někdy je sakra těžké. Například: vyperu, usuším, vyžehlím. Výsledek? Nula. Mrňata se zatím pokecala kakaem u snídaně, Martin si špatně utřel zadek, Jarda natahal další dvě košile a kalhoty si zacákal blátem a já jsem si při škvaření sádla zapomněla vzít zástěru. Nebo dál. Očistím zeleninu, maso, brambory – uvařím, upravím, upeču. A výsledek? Sem by se hodilo slovo, pro které mají moje děti výraz „bobek“,

nepočítám-li špinavé nádobí. Říkáte zametání, luxování, vytírání, úklid? Že je to vidět? Omyl! Vidět jsou pouze pod jídelním stolem rozšlápnuté brambory nebo šlupky oříšků, které se rozsypaly při mém neopatrném zvednutí Hančiny zástěrky s velkou kapsou, a čerstvý nános oplátkových drobečků na koberci v obývacíku. Á, ještě jsem zapoměla na kartotéku zločineckých otisků na skle skříňky s tátovými modely letadel. To vše násobeno nevybitou energií nemocných dětí. A když už se v zoufalství uchýlím do nejmenší a nejsoukromější místnůstky v bytě, hned mi Zuzka lomcuje klikou, aby se zeptala:

„A ploč jdeš čůlat, mámo?“

Při praní se všichni chtějí máchat v mydlíčkách, testují odolnost pračky, při vaření o ně zakopávám v miniaturní kuchyni, kterou kdosi vyprojektoval na polovině potřebné plochy. Při tom trpělivě a vytrvale zkoušejí mou výdrž tradičními požadavky a netradičními otázkami.

„Mámo, že je zeměkoule takhle malinká?“

„No, to asi ne. Vždyť přece víš, jak dlouho jsi jel do Tater s babičkou a dědou. A ještě o hodně dál bys musel jet k moři a za tím je další velká země a zase moře.“

„Ale z letadla je vidět takhle malinká.“

„Z letadla ještě ne, to až z kosmické lodi...“

„Ale Praha je z letadla malinká, vid’?“

„A, mámo, uděláš nám minelálku se šťávou?“

„A naklájíš jablíčka?“

„Počkejte chvíli, než domáchám to prádlo, jo?“

„Já ti pomůžu, mámo.“

„Já vím, že jsi můj malý pomocník, ale aspoň si vyhrň rukávy, ať tě nemusím hned převlíkat.“

„Uááá. Mámó. Hanka vylila čaj do bačkůlky.“

Už už se schyluje k zákroku nejjednoduššímu, pedagogicky ne vždy schvalovanému. Tak se raději chvíli nedívejte. Tak už. Už zase můžete. Má snad někdo chuť zkusit přesvědčit mé děti o nutnosti uklidit před večeří hračky?

Pokud to zvládne kdokoli z vás bez morálního vydírání či uplácení, přijdu se mu poklonit až k zemi.

Ani samotná večeře neprobíhá vždy zcela podle mých představ, tj. tiše a pouze v prostoru talíře. Koupání odpadá – neštovice se nesmějí máčet. I tak už jsem ověšená únavou jak vánoční stromeček ozdobami.

Teď rejdí dětské prstíky v krabičce s tekutým pudrem, natírají neštovičky sobě i sourozencům. Zálibně si prohlížejí válečné malování a dosud zdravý Martin požaduje aspoň bílou tupku na nos. A teď prosím tiše. I když, jen tak mezi námi, stejně neusnou dřív jak za hodinu.

Nevim, jak pro koho, ale pro mě je léčivým balzámem, sednu-li si v tichém soustředění k práci a nemusím-li být ve střehu, zda velký řev či příliš velké ticho nesignalizují pohromu. No tak se nezlobte, že jsem vás zdržela a dobrou noc. Doufám, že jste se u nás nenakazili.